

Bibliaóra – 2023. augusztus 22.

Előfohász: „Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, őt féljétek, az ő parancsolatait tartsátok meg, az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és hozzá ragaszkodjatok! (VMóz 13,5).” Ámen.

Ének: 50. zsoltár: „Az erős Isten, uraknak Ura...”

Előima:

Felséges Istenünk, szerető mennyei Édesatyánk a Jézus Krisztusban! Nagy vagy Te és ma is arra hívsz bennünket, hogy Igédben felismerjük undok voltunkat és elfogadjuk azokat a prófétai tanításokat, amelyek megjobbításunkra írtak meg. Köszönjük Neked szolgálóidat, akik alkalmas és alkalmatlan időben hirdették Igédet. Üzeneted tisztaságát, igazságát, teljességét és szeplőtlen voltát hirdették a maguk helyén és idején. Így állunk meg Előtted ma mi is és teljes komolysággal és őszinteséggel valljuk, hogy nem vagyunk méltók arra, hogy szánkba add Igédet. Kérünk, ebben a közösségben is Szavad hallgatóiért és hirdetőiért. Hadd váljunk alkalmassá Szentlelked ereje által felolvasni és magyarázni az élő Igét. Hadd váljunk igazi tanítványokká Szentlelked által, hogy megtartsuk és megcselekedjük az élő Igét. Jöjj, hogy megmártózzunk abban az áldásban, amit Igédben írva van és Fiadban az Úr Jézus Krisztusban a miénk. Hadd szóljon ma bizonyágtételünk szívünk teljességéből a Te hűségéről és a mindennapokban megtapasztalt kegyelmedről. Jézus nevében, fogadd el imádságunkat és építs egymás hite által bennünket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jóel próféta könyve 2. fejezet 1-11. versei:

„Fújjátok meg a kürtöt a Sionon, fújjátok riadót szent hegyemen! Reszkessen az ország minden lakója, mert jön az Úr napja, bizony, közel van már! Sötétség és ború napja az, felhő és homály napja, mint a hegyeket elborító szürkület. Jön egy nagy és hatalmas nép, hozzá hasonló nem volt még soha, és ezután sem lesz többé, míg csak emberek élnek. Előtte tűz emészt, utána láng perzsel. Előtte Éden kertje az ország, utána sivár pusztaság. Nem menekül meg előle semmi. Olyan az alakjuk, mint a lovaké, úgy száguldanak, mint a lovasok. Amikor a hegycsúcsokon ugrálnak, olyan zajt csapnak, mint a harci kocsik, vagy mint amikor lángoló tűz ropog, ha a tarlót égeti. Olyanok, mint egy hatalmas sereg, amely felsorakozott a harcra. Rettegnek tőle a népek, minden arc elsápad. Száguldanak, mint a vitézek, fölhágnak a kőfalakra, mint a harcosok. Mindegyik a maga útján halad, nem tér le ösvényéről. Nem taszigálják egymást, mindegyik a maga útján jár. Áttörnek a fegyvereken, nem lehet föltartóztatni őket. Megrohanják a várost, felfutnak a várfalon; behatolnak a házakba, az ablakokon keresztül mennek be, akár a tolvajok. Reszket előtte a föld, megrendül az ég. A nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket. Az Úr

mennydörög serege előtt. Roppant nagy a tábora, hatalmas az, ki végrehajtja parancsát. Az Úr napja nagy és igen félelmetes; ki fogja kibírni azt!?"

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Hangos kiáltás és harci kürtzengés hiányzik Isten népe életéből, mert jön, eljön az Úr napja. Jóel, Petúél fia, az ország minden lakója felé hirdeti a teljes igazságot, amit nagy hangon és teljesen kiabálva kell tolmácsolni, mert nagy a zaj a nép életében, de nem a végről, hanem a máról szolt. Izráelben senki sem gondol az Úr napjára, a holnapra és a végre. Izráelben mindenki a mának él. A prófétai jövendölés újra életre hív, de előre tekintéssel, kitekintéssel a jövőbe. Jön, eljön az Úr napja. Ez a nap teljesen közel van. Az ajtónk előtt áll Krisztus és zörget. Épp ezért Isten népének a feladata megfújni a kürtöket. Ez a kürt, a sófár kosszarvból készült és bizony az istentisztelet részeként tartották számon Izráelben. Az ünnepek elmaradhatatlan kelléke volt. Ott volt minden körmenetben. A Sionon helye volt ennek a hangszernek, és arra használták, hogy Isten jelenlétét nyilvánvalóvá tegyék. A Sionon lakó Úr. Az Isten hegyén megszólaló kürt jelzi Isten népének a bensőséges találkozását az egyoldalú szövetség Adójával, a Kezdeményezővel. Milyen szépek is voltak ezek az ünnepek. Milyen jó ma is fújni a kürtöt, csak sajnós Jeruzsálemben, a Sionom Jóel idejében nem ünnepeltek, hanem ezek a kürtök vészkiáltásokat, S.O.S jelzéseket jelentenek be. Baj van Izráelben, mert baj van Izráellel. Ezek a kürtzengések meg kell, hogy rémisszék a választottakat, ennek a hangoskodásnak az a célja, hogy ébredjen, felocsúdjon a nép abból, amiben él. Senki sem állhat félre, amikor róla van szó. Senki sem mondhatja, hogy ez engem ez nem érint, amikor teljesen benne van. Baj van, fennáll a veszély, főleg akkor, amikor Isten hegyéről hangzik a kiáltás. A szent hegyről áramlik a zaj, hogy nyomorúság jön. Az Úr napja ugyanis nem ünnepnap, hanem a teljes világ katasztrófája. Közel van és érkezik, és a nép reszket, szinte lázálomban él. Ez a felszólítás, ugyanúgy mint Zofóniás prófétánál Jeruzsálem lakóinak szól, tehát a szent és az elkülönített népnek. A végidők jelei a Szentírásban mindig elsősorban Isten népének szólnak. Rajtunk kezdődik az ítélet. Az egyház minden tagjának szól a végről szóló kemény híradás. Jóel nem tudja teljesen leírni, csak képekben és hasonlatokban képes megfogalmazni azt, ami közel van. Az első kép a sötétség. A felhős napok beköszöntenek. A sötétség rátelepszik Isten népére. Nincs fény, nincs világosság. Nagyon hiányzik. Ez pedig félelmet és bizonytalanságot eredményez. Mintha rajtunk teljesedne be az egykori egyiptomi csapás (ld. II Móz 10,15.22) Ezek szinte vak homályként mutatnak rá Isten beárnyékolt jelenlétére. Valami gátolja Isten jelenlétét népe körében, ez pedig a sötétség.

Ebben a szürkületben érkezik egy nép, amelyik hatalmas és szilaj. Idegen nép ez? Izráel népe ez? Nem tudjuk, de azt tudjuk, hogy Istenhez közel áll, az Ő parancsait teljesíti. Az Úr napja továbbá olyan lesz, mint egy erős nép betörése az

országba. Olyan képeket ad Jóel ennek a népnek, mintha Isten maga jelenne meg. Nem volt hozzá fogható népes sereg. Mintha a Seregek Ura állnak az élén, sőt ez a sereg mindent elpusztít. Az Édenkertet is pusztasággá teszi. E nép pusztításának a jele a felperzselő taktika. Mindent feléget maga előtt, és romokat hagy maga után. Tűz lángja járja át a vidéket és teszi a földdel egyenlővé. Ez a sereg rátelepszik Isten népére. Harci kocsik és lovasok jönnek. Olyan nép, amely elől nem menekül meg senki. Változást hoznak. Száguldanak, gyorsak, szinte repülnek, és vágatnak. Idejük sem lesz felkészülni rájuk. Időt és helyet változtatnak. Ők nem félnek senkitől. Megrohamozzák a várost, betörnek és elfoglalják azt. Nincs városkapu, nincs várfal, nincs ország, amely ne hajolna meg hatalmuk előtt. Isten serege ez. Nagy horderejű és céltudatos nép. Csak egy a jelszavuk: „Előre!” Nincs más út, csak a rombolás, a pusztítás, a lángokban áll minden utánunk. Felperzsel városok. Az idegenek martaléka minden.

Olyan leírások ezek, amelyekből Isten népe tudhatja, hogy így jelent meg az Úr, és biztosította őket jelenlétéről. A tűz és felhőoszlop Izráelben a pusztai vándorlás során biztosította Isten áldó jelenlétét, de az Úr napján ezek minden Isten népe ellen fordulnak. A felhő eltakarja az Urat, a tűz nem világosságot, fényességet és meleget áraszt, hanem mindent elpusztít. Bizony, Isten népének tudatosítania kell, hogy azt, hogy ami volt, az elmúlt.

Az Úr haragszik és haragját bizony kinyilvánítja, úgy ahogyan jelenlétéről is biztosította Isten népét. Milyen szükséges ezt látni, drága testvérek. Szinte mindig egy lépcsővel feljebb lép Jóel, és minden képben benne van a múlt áldása és jövő ítélete. Hányszor elfelejtjük, hogy Isten igazságos. Csak ítéletről és szeretetről tudunk beszélni az Úrral kapcsolatban. Nem kötjük hozzá a legnagyobb instanciáját, az igazságot. De minden hasonlat sántít is. „Olyan mint...” kifejezések nem képesek leírni azt a napot, csak bennünk félelmet váltanak ki.

Jóel azonban ezt céllal teszi: A félelem telepedjen a népre és az egész földre. Reszkessen Isten népe. Belső remegés érje utó. Alapjaiban akarja megrendíteni Isten népét a próféta, mert erre van szüksége. Mindenki féljen, mindenkit járjon át a félelem. Minden arc remegjen. Üljön ki az arcukra a félelem. Kerüljön szemtől szembe az ellenséggel. Egyik szemében izzó tűz lobogjon, a másikat megdermedt tekintet jellemezze. Reszkessen Isten népe, mint a kocsonya. Mindentől, amit lát, amivel szembesül, teljesen féljen, mert a város, amiről azt gondolták, hogy bevehetetlen, egyszerre az ellenség tulajdona. A győztes nép, Isten népe leigázott néppé válik. Hiszen az ellenség taktikája változik, minden egyes harcos külön utakon jár, átláthatatlan az ő útjuk és mégis győzelemre vezeti őket. Látszólag külön utak, mégis egy cél. A pusztítás a végcél. Szinte beleszürkült a nép, teljes színeváltozáson ment keresztül a választott nép. Mindenki remeg és retteg. Katasztrófa áll fenn. Mintha egy katasztrófafilm játszódna le a szemünk előtt.

De az utolsó két vers hangulata változik. A porondon megjelenik az Úr, mert a félelemtől Isten népének el kell jutni az istenfélelemig. A rettegéstől az Úrral való

találkozásig. Milyen jó lenne, ha a múlt áldásai valóság lennének Izráel életében és a kürtzengés, a riadalom, a feszültség, a sófár hangja ne harcra, hanem összegyülekezésre hívná az Úr választottjait, amelyben tudjuk, hogy az Úr napja eljön és közel van, de bennünket Krisztus vére megmosott, és az Atya általa tekint ránk. Milyen lesz a helyzet az elpusztított országrészben? Nem rózsások a kilátások, de a nagy kérdés, hogy ki fogja kibírni az Úr napját, ha olyan lesz, mint a katasztrófafilmek forgatókönyve. Egyszerre kiderül, hogy az ellenséges sereg élén Isten áll. Az ellenséges sereg igazi arca nyilvánvaló. Egyszerre minden mozaikkocka a helyére kerül, hiszen mindennek a mozgatója az Úr. Akitől a legkevésbé vártuk, az lett az ellenségünk. Ki lehet azt bírni, ha Isten a másik oldalon áll? Ő a győztes, nem mi. Szól az erős Isten, szól és mindenki az Ő parancsát teljesíti. Szava tett, cselekedet. Amit megmondott, az beteljesül. Mindezek azért íródtak le, hogy Izráel érzékelje, mi lesz a büntetése, ha meg nem tér. Isten parancsát mindenki teljesíti, de Ő képes elhagyni a pusztító sereget, átállni népe oldalára, ha látja a bűnbánatot. Isten felemelte szavát, hangját, hogy népe érzékelje Salamon bölcsességén keresztül saját felelősségét: **„Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út (Péld 14,12).”**

Közének: 472. dicséret 1. verse: „Mennyit zengi a lelki békét...”

Újszövetségi alapige: Péter apostol I. levele 4. rész, 7-11. versei:

„Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcssek és józanok, hogy imádkozhassatok. Mindenekelőtt legyetek kitartóak az egymás iránti szeretetben, mert a szeretet sok bűnt elfedez. Legyetek egymás iránt vendégszeretők zúgolódás nélkül. Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Péter apostol tanácsai első levele végén a gyülekezet belső életének kérdéseivel foglalkoznak. Viszonyulásokról szólnak felfelé, Isten felé, befelé, önmagunk felé és kifelé, az egyes gyülekezeti tagok irányába. Ezeknek a viszonyulásoknak azonban van egy súlyosabb mércéje, még pedig az, hogy emlékeztett a vég közelségére. Ez a célja minden gyülekezeti életnek. Ezért a gyülekezetben sürgető módon kell, hogy **„minden ékesen és szép rendben történjen (ld. IKor 14,40).”** A Krisztushoz vezető út végén vagyunk, a vég közel van, de vajon gyülekezeteink élete rendezett? A mi gyülekezetünk belső élete rendezett? Közösségünkben minden a helyén van? Nézzük meg közösen azokat az értékeket a gyülekezeti

szolgálatban, amelyek bennünket Krisztus iránti hálaadásra vagy épp bűnbánatra kell, hogy vezessenek. A vég, amiről Péter apostol szól, Máté evangéliumában így szerepel: **„Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég (Mt 24,14).”** Az ítélet bizonyossága nyilvánvaló. Az apostol számára így kerek és így egész az üzenet, és hátulról indulva értjük meg, hogy miért kell rendezett életet élni a keresztyéneknek: azért, mert eljön Krisztus.

Első lépésként a bölcsességet és a józanságot említi. Rokonértelmű szavak ezek, mégis az egyik elsősorban a lelki élet területén a helyes, a mértékletes és az egészséges gondolkodásra utal, a másik pedig a túlfűtött féktelenségnek az ellentéte. A változást a gyülekezeti közösségben tehát elsősorban önmagunkon kell kezdeni. Egész életünk, gondolkodásunk, folyamataink befolyásolják a gyülekezetben való forgolódásunkat. Ha ezt nem Isten Szentlelke végzi el életünkben, akkor minden embert, de legfőképpen magunkat csapjuk be. Az imádságos lelkület a következő lelki érzékenységünk és gyülekezeti szolgálatunk alapja. Ez a momentum a belső szobára és a közösségi szolgálatra is vonatkozik, és itt az apostol arra utal, hogy a kitartó imádság, az imaközösség áldásai mennyire hasznosak lehetnek a gyülekezet lelki fejlődése terén. Nemcsak fellágoló, időközi időtöltés ez, hanem napszaktól függően állandó szolgálat, otthon, itthon a gyülekezetben, kint a kertben, benn a kórházi ágyak mellett, a reménytelen helyzetekben az iskolatáskát cipelve, a munkahelyi értekezletek során és az egyetemi előadótermekben, ahol az ember a tudást szívja magába. Az élet minden területére kiterjedő szolgálat. Minél jobban tudunk egymásról, annál jobban tudunk segíteni egymásnak. – Ez az imaháttér, ott és akkor amikor nem is gondolnánk. Ez egy életgyakorlat, amely mégis az őskeresztyén gyülekezetek közös imádkozási gyakorlatára utal, ahogyan az Apostolok Cselekedetei 2. részének 42. versében olvassuk: **„Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.”**

Minden nélkül az apostol tovább megy és a szeretetszolgálat gyakorlásának építő jellegére mutat rá. A Péteri tanács mintha így hangzana: a szeretetközösség lehet, sőt legyen imaközösség is. Lényeges dolog a szeretet Krisztus népe életében. Ahol Isten szeretet, ott nem intelemként hangzik ez a felszólítás, hanem mindennapi parancsként ott belül Krisztus által és Krisztus szelídségén keresztül: **„Szeresd felebarátodat, mint magadat (Mt 22,39)!”** Ebben kitartani, ebben megmaradni nem is olyan könnyű. Valljuk meg, hogy kitartó szeretetgyakorlat, mint életgyakorlat nagy kérdőjeleket von maga után minden keresztyén közösségben. Ugyanis mindenütt a foltot, a szennyet és a hibát keressük. Vájkálunk és kutakodunk a másik ember életében. Ember hiba nélkül nincs, de ha a szeplőtelen, vagyis hibátlan Bárányon keresztül nézzük a testvéreket, akkor valóban épülünk, mert tudjuk, hogy nekünk, mint mindenkinek Krisztus megigazító áldozatára van szükségünk. Nézz fel a keresztre, drága testvérem, és

rádöbbsz, hogy ott az élő Isten minden kapcsolatot rendezett, nemcsak önmagával, hanem a testvérekkel is. Megváltott bűnösök vagyunk, és ha Krisztus egyszer és tökéletes áldozatában kitartott, még akkor is, ha az embervilág körülötte azt skandálta: **„Szálljon le a keresztről...”** (Mt 27,42) ha Ő kitartó volt a Golgotán, és megjárta a via dolorosát, akkor nekünk az Ő vérrel pecsételt szolgálata adjon erőt, nyújtson kitartást az egymás iránti szeretet gyakorlására, mert a vég közel van. Mi a feladatunk? Elfedni a testvér bűneit, nem pedig kitergetni a szennyest. Megbocsátóan közeledni egymáshoz, nem pedig mérgezni egymást. Aki szeret, annak sok bocsáttatott meg. Aki szeret... Az első gyülekezetekről szóló bizonyágtétel a pogányok részéről így hangzott: *„Nézzétek, mennyire szeretik egymást!”* A vendégszeretet egy nagyon fontos eleme a szolgálatnak. Nemcsak a vándorprédikátorokat kellett így befogadni, hanem voltak olyanok is a keresztyének között, akik sokat utaztak, például kereskedők, iparosok, akik Krisztus-hitre tértek, és számukra áldás volt, ha éppen úgy adódott, hogy egy-egy gyülekezet vendégszeretét élvezték. A keresztyén gyülekezetek tagjainak, különösen azoknak, akik közülük nagy városokban laktak, elég gyakran adódhatott alkalom a vendégszeretet gyakorlására. Ez az intelem nemcsak Péter közösségére vonatkozik, több helyen is szerepel a Szentírásban: **„A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg (Zsid 13,2).”**

„Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi; megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas; (ITim 3,2)...”

„A püspök ugyanis mint Isten sáfára legyen feddhetetlen, nem önkényeskedő, nem indulatos, nem részeges, nem kötekedő és nem haszonleső, hanem vendégszerető, a jóra hajlandó, józan, igazságos, kegyes, önmegtartóztató, (Tit 1,7-8)...” Kálvin Jánost, amikor visszahívták Genfbe, legelső ténykedései között volt ennek az Igének a megélése. Vendégházat hozott létre a gyülekezet alapjaira támaszkodva. Mennyire hiányzik a mi gyülekezetünkben is egy vendégszoba, egy vendégek számára kijelölt hely. Jó lenne ezért is szólni, imádkozni, de legfőképpen cselekedni, nem pedig morogni és zúgolodni, hangoskodni, hogy ismét valaki a mi segítségünket kérte, mert így hanyagoljuk el a testvéreket, a gondoskodást: **„Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, a görögül beszélő zsidók zúgolódni kezdtek a héberül beszélők ellen, hogy a naponkénti gondoskodásban elhanyagolják a közülük való özvegyasszonyokat (ApCsel 6,1).”**

Végül a kegyelmi ajándékokkal való helyes gazdálkodásra való intelem hangzik. Ugyanazt a problémát veti fel, mint Pál apostol a Rómaikhoz írott levél (12,6) Korintusiakhoz írott első levél (12,4) és az Efézusi levél (Ef 4,7) részeiben taglal. Nem sorolja fel a lelki ajándékokat, csak két nagy csoportot emel ki: az igehirdetés szolgálatát, valamit a tettek szolgálatát. Az egyik Isten beszédének a hirdetése, a másik annak megcselekvése. A harmonikus gyülekezeti élet ott

kezdődik, ahol ez a kettő életben van tartva. Nemcsak prédikálok, hallgatom az Igét, hanem cselekszem, látogatom az időseket, igyekszem ott lenni, ahol láthatatlan szolgálatom érzékelhető. Láthatatlan útitársakra van szükségünk. Élőhitű igehallgatókra személyválogatás nélkül, majd a misszió területén mindent ágazatot felölelni: telefonmisszió, gyakorlati tettek: orvosság kiváltása, bevásárlás, szemét lehordása. A túlszűfolt háztömbökben, mellettünk ott laknak a Lázárjaink, hitünknek a cselédjei, vajon tudunk róluk és gyakoroljuk a szeretetet? Aki mondja, Isten üzenetét szólja, aki szolgál, Isten erejével tegye, mert folyamatos az irgalmas Isten cselekedete. Ő adja, folyósítja szüntelenül irgalmát minden szolgálathoz. Árad a kegyelem, tehát a szolgálathoz való erő. Miért is kell mindezeket a közösségben gyakorolni? Mert Istené és Jézus Krisztusé a dicsőség. Ez a felirat: SOLI DEO GLORIA, nem a templomunk falát kell, hogy díszítse, hanem szívünkbe kell legyen írva, mert a szívből indul ki az élet. A megváltott élet pedig csak Jézus Krisztus által Isten dicsőségére szolgál. Nem önmagát fényezi, hanem irgalmas samaritánusként áldoz mindabból, amit Istentől nyert. (ld. Lk 10,25-37) Nem egy Istent dicsérő formula áll előttünk, hanem életgyakorlat az Isten dicsőségére szolgálni. Nem beszélnek róla, hanem Isten nevét öregbítik, ahogyan a zsoltáros is könyörög: **„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért (Zsolt 115,1)!”** A végcélhoz vezető úton csak imádságos lelkülettel, kitartó szeretettel, vendégszeretettel, hűségesen élve Isten kegyelmi ajándékaival, azok helyes használatával lehet haladni. Amit Isten ad, annak légy a bölcs sáfárja. Ő szolgál felénk első sorban a gyülekezetben, és minden munkánk csak Őt dicséri. Az egyház akkor végzi jól szolgálatát, ha szolgálata nyomán Isten nevére száll a dicsőség. Milyen nehéz is ez. Keresztelő János ezt így fejezi ki, ami az ő öröme: **„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem (Jn 3,30).”**

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Mennyivel többet ér az ember a juhnál! Szabad tehát jót tenni szombaton. (Mt 12,12)!” Ámen.

Ének: 472. dicséret 2-5: „Ebből az éhség csak ki könnyet..”

Túrmezei Erzsébet: Váltság

Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek,
hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek.

Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek,
bűnt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek,
kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.
És gyűlöletből ácsolt, kemény keresztet hordott,
hogy szeressünk, szeressünk, harmadszor is szeressünk.

Váltság – – – –

S ha nekünk mégis vannak sebeink,
mélységes mélyek, be nem gyógyulók
behegedők, megint kiújulók,
véres, halálos, szörnyű sebeink...
és ha másoknak nem áldás vagyunk,
ha nem úgy élünk, járunk idele, oda,
hogy aki lát, azt mondja: kegyelem...
Ha mi hordjuk a bűnünk nyomorát
és esünk, bukunk, botlunk végtelen,
akarva, akaratlanul...
s olyan halálos-holt az életünk,
mintha temető volna a szívünk,
halál fuvalma a leheletünk...
ha gyűlölködünk és nem szeretünk:
ítélet.

Nem volna váltság, nem lenne ítélet.
Akkor élnénk, ahogy lehet.
Sebekkel, kízó fekélyekkel telten,
bűnünk hordozva, rabul, leteperten,
s nem lenne, aki ítéletre vonná
a mi halálos, átokvert utunk,
ha egyszer másképp nem tudunk.
Élnénk, ahogy lehet.
Tisztaság, szentség, áldás, szeretet
örök elérhetetlenül
tündökölnének a létünk felett.

De most olyan elérhető közel,
olyan hívogatóan tündökölnék.
Miénk lehet a tisztaság, a szent,
halálon, poklon diadalmas élet.
Van váltság! S van, ha nem fogadjuk el,
ítélet.